

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen, van 25 november 2010 in zaak nr. 10/30019 in het geding tussen:

mede voor hun minderjarige kind

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 8 en 9 april 2010 heeft de minister van Justitie aanvragen van _____ mede voor hun minderjarige kind _____ (hierna: onderscheidenlijk vreemdeling 1, vreemdeling 2 en vreemdeling 3 en tezamen de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 18 augustus 2010 heeft de minister van Justitie de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 25 november 2010, verzonden op 26 november 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag (lees: gemaakte bezwaren) neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 december 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de rechtsoverwegingen wordt onder de minister tevens verstaan diens rechtsvoorganger.

2.2. In grief 1 klaagt de minister dat de rechtbank bij haar toetsing van zijn standpunt dat geen sprake is van dermate schrijnende bijzondere en individuele omstandigheden dat aan de vreemdelingen krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) verblijf hier te lande moet worden toegestaan, ten onrechte het beoordelingskader vervat in de brief van de minister aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 21 februari 2007 (Kamerstukken II 2006-2007, 19 637, nr. 1131; hierna: de brief van 21 februari 2007) tot uitgangspunt heeft genomen.

2.2.1. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt, voor zover thans van belang, een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen over die beperkingen en voorschriften regels worden gesteld.

Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 kan, voor zover thans van belang, de minister de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd,

bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, verlenen onder een andere beperking, dan genoemd in het eerste lid.

2.2.2. De vreemdelingen hebben bij de onderhavige aanvragen, die op 28 januari 2010 zijn ingediend, verzocht in Nederland te mogen verblijven met als doel vanwege bijzondere en individuele omstandigheden. In dit verband hebben zij, kort gezegd, gewezen op hun medische omstandigheden en de omstandigheid dat zij langdurig, te weten ruim acht jaar, in Nederland verblijven en geïntegreerd zijn in de Nederlandse samenleving.

2.2.3. De rechtbank heeft bij haar toetsing van het in het besluit van 18 augustus 2010 ingenomen standpunt inzake de schrijnendheid de brief van 21 februari 2007 tot uitgangspunt genomen. Zij heeft onder meer overwogen dat voormeld besluit niet draagkrachtig is gemotiveerd, nu hieruit niet volgt dat is beoordeeld of sprake is van ernstige medische problemen als omschreven in deze brief.

2.2.4. In de brief van 21 februari 2007 is vermeld dat het daarin vervatte beoordelingskader slechts van toepassing is op brieven van vreemdelingen die vóór 18 maart 2005 zijn ingediend en die zijn aangemerkt als aanvragen om toelating op grond van schrijnendheid en waarop nog niet onherroepelijk is beslist. Nu de onderhavige aanvragen na 18 maart 2005, te weten op 28 januari 2010, zijn ingediend, heeft de minister terecht betoogd dat het beoordelingskader vervat in de brief van 21 februari 2007 niet op de onderhavige aanvragen van toepassing is en dat de rechtbank bij haar toetsing van zijn standpunt inzake de schrijnendheid derhalve een onjuist toetsingkader heeft gehanteerd.

Grief 1 slaagt.

2.3. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De grieven 2 tot en met 4 behoeven gelet hierop geen bespreking meer. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 18 augustus 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die nog bespreking behoeven.

2.4. De vreemdelingen hebben betoogd dat de minister de onder 2.2.2. vermelde omstandigheden ten onrechte niet heeft aangemerkt als schrijnende omstandigheden die tot vergunningverlening op de voet van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 nopen.

2.4.1. In het besluit van 18 augustus 2010 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat in de door de vreemdelingen aangevoerde feiten en omstandigheden geen aanleiding wordt gezien om tot vergunningverlening krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 over te gaan. Hij heeft in dit verband, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, het volgende overwogen.

Uit het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) van 8 maart 2010 blijkt dat voor de medische klachten van vreemdeling 1 in het land van herkomst voldoende behandelmogelijkheden aanwezig zijn. Uit het BMA-advies van 14 maart 2010 blijkt dat ook voor de

medische klachten van vreemdeling 2 in het land van herkomst voldoende behandelmogelijkheden zijn en dat zij voorts in staat wordt geacht om te reizen. Ten aanzien van vreemdeling 3 zijn geen medische verklaringen overgelegd waaruit blijkt dat zij ziek is.

De vreemdelingen zijn nimmer in het bezit geweest van een verblijfsvergunning en hebben uitsluitend gedurende een periode van maximaal zes maanden rechtmatig verblijf gehad wegens verleend uitstel van vertrek krachtens artikel 64 van de Vw 2000. Het verblijf van de vreemdelingen in Nederland is derhalve grotendeels niet rechtmatig geweest. Verder is het langdurige verblijf van de vreemdelingen in Nederland hoofdzakelijk veroorzaakt door het aanspannen van verschillende vreemdelingrechtelijke procedures. Gelet hierop kan niet met vrucht een beroep worden gedaan op integratie in de Nederlandse samenleving.

Niet aannemelijk is verder dat de vreemdelingen zodanig in de Nederlandse samenleving zijn geworteld en zozeer de Belarussische samenleving zijn ontwend, dat terugkeer naar het land van herkomst in redelijkheid niet kan worden verlangd. In dit verband is onder meer in aanmerking genomen dat vreemdelingen 1 en 2 in Belarus zijn geboren en daar tot hun 30^e levensjaar hebben gewoond en dat ook vreemdeling 3 in Belarus is geboren en daar tot haar 8^e levensjaar heeft gewoond.

Voor zover ten aanzien van vreemdeling 3 een beroep wordt gedaan op de motie Spekman en Anker van 21 april 2010 (Kamerstukken II 2009-2010, 19 637, nr. 1340), wordt hierin geen aanleiding tot een ander oordeel gezien, reeds nu die motie niet heeft geleid tot een wijziging van wet- en regelgeving.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de minister zich, gelet op de hiervoor weergegeven motivering van het besluit van 18 augustus 2010, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in de aangevoerde feiten en omstandigheden geen aanleiding wordt gezien om tot vergunningverlening krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 over te gaan.

De beroepsgrond faalt.

2.5. Het betoog van de vreemdelingen dat ten onrechte slechts uitstel van vertrek krachtens artikel 64 van de Vw 2000 is verleend tot 8 september 2010, kan niet tot gegrondverklaring van het beroep leiden nu dat uitstel is verleend bij afzonderlijk besluit van 10 juni 2010 en dit besluit in de onderhavige procedure niet ter toetsing voorligt.

2.6. Gelet op het voorgaande zal de Afdeling het beroep van de vreemdelingen alsnog ongegrond verklaren.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 25 november 2010 in zaak nr. 10/30019;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. P.A. Offers, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-De Vin
voorzitter

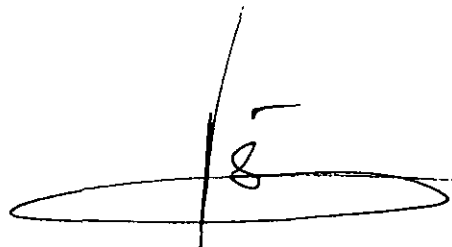
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 augustus 2011

404.

Verzonden: 5 augustus 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHRIFT

11

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Assen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 10/30019

Uitspraak van de rechtbank van 25 november 2010

inzake:

geboren op
eiser,

geboren
eiseres,
en hun minderjarige dochter,
geboren
burgers van Belarus (Wit Rusland),
IND-dossiernummer: 0111.23.8026, ~~0298-93-8501~~.
V-nummer:
gemachtigde: mr. S.R. Nohar, advocaat te Lemmer,

tegen:

de minister voor Immigratie en Asiel,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. H. Nobel, ambtenaar bij de IND.

IND lokatie:	Zwolle		
Dossiernr.:			
ULAD ontvangstdatum:			
Briefnr.:			
IND ontvangstdatum:	01 DEC 2010		
Registratie nr.	naam mow:		
IND nr.	datum:	unit:	
Invoer- controle:	naam mow:		
	datum:	unit:	

Procesverloop

Op 28 januari 2010 hebben eisers aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Eisers hebben verweerder gevraagd gebruik te maken van de bevoegdheid genoemd in artikel 3.4, derde lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000).

Bij afzonderlijke besluiten van 8 en 9 april 2010 heeft verweerder de aanvragen niet ingewilligd, vanwege van het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv).

Eisers hebben ieder afzonderlijk op 9 april 2010 bezwaar aangetekend tegen deze besluiten. Op 27 april 2010 zijn de gronden van de bezwaarschriften ingediend.

Eisers is meegedeeld dat zij de behandeling van de bezwaarschriften niet in Nederland

Zaaknummer: Awb 10/30019

2

mogen afwachten. Bij afzonderlijke verzoekschriften van 9 april 2010 hebben eisers de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen totdat op de bezwaarschriften is beslist. Deze verzoeken staan bekend onder Awb 10/13417, Awb 10/13416 en Awb 10/13412.

Bij besluit van 18 augustus 2010 heeft verweerder de bezwaren van eisers ongegrond verklaard. Daartegen hebben eisers op 26 augustus 2010 beroep ingediend.

Voornoemde verzoeken worden thans geacht betrekking te hebben op de beroepsfase.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank en eisers gezonden. Verweerder heeft geen verweerschrift ingediend.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 7 oktober 2010. Eisers, met uitzondering van hun dochter, zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Verweerder heeft de aanvragen in het primaire besluit afgewezen, omdat eisers niet in het bezit zijn van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv).

In de beslissing op bezwaar is aan eisers het ontbreken van een mvv niet meer tegengeworpen, omdat bij besluit van 10 juni 2010 aan hen uitsel van vertrek is verleend op grond van artikel 64 Vw 2000 en wel van 8 maart 2010 tot 8 september 2010. Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder voorts meegedeeld dat eisers het paspoortvereiste niet langer wordt tegengeworpen. Verweerder heeft op inhoudelijke gronden de aanvragen niet ingewilligd.

De rechtbank oordeelt als volgt.

In artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) staat het volgende: "Tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van Onze Minister de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Wet noodzakelijk is, kan Onze Minister de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, verlenen onder een andere beperking, dan genoemd in het eerste lid."

In zijn brief aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten Generaal van 21 februari 2007 (TK 2006-2007, 19637, nr. 1131) is de minister van Justitie nader ingegaan op de beoordeling van de zogenaamde 14-1 brieven. Deze brief houdt, voor zover hier van belang, het volgende in:

"Gelet op de achtergrond van deze zaken zijn omstandigheden die duiden op integratie in de Nederlandse samenleving – zoals de beheersing van de Nederlandse taal, het hebben van (vrijwilligers)werk, het volgen van of hebben afgerond van een opleiding in Nederland – in dit kader onvoldoende onderscheidend en leiden deze op zichzelf gezien dan ook niet tot verblijfsaanvaarding. Ook aan verblijf langer dan vijf jaar in Nederland wordt geen zelfstandige betekenis toegekend; verblijf van vijf jaar wordt – gelet op de ratio achter de toezegging van de toenmalige minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie – wel als

Zaaknummer: Awb 10/30019

3

minimum gehanteerd.

Steeds moet dan daarenboven sprake zijn van bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard. In dat kader zullen in voorkomende gevallen de volgende bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard worden meegewogen, vaak (maar niet uitsluitend) in een combinatie van factoren:

- ernstige medische problemen, met name als hierbij kinderen zijn betrokken (zieke kinderen, kinderen met zieke ouders). Deze reden weegt des te zwaarder, als het kind of de kinderen in Nederland zijn geboren. Doen de medische problemen zich reeds voor vóór het vertrek uit het land van herkomst van de betrokkene(n), dan weegt deze omstandigheid minder zwaar;
- ernstige medische problemen waardoor betrokkene niet zonder medische overdracht of medische begeleiding het land kan verlaten en vertrek uit Nederland dientengevolge zeer moeilijk te realiseren is. Hierbij wordt mede acht geslagen op de aanwezigheid van noodzakelijke ononderbroken zorg in het herkomstland;
- perioden van rechtmatig of quasi-rechtmatig verblijf (uitstel van vertrek, verblijf op grond van een verblijfsvergunning).

(...)"

De rechtbank stelt vast dat eisers sinds 2001 respectievelijk 2002 in Nederland verblijven. Eisers verblijven derhalve langer dan vijf jaar in Nederland, zodat aan de minimum verblijfsduur is voldaan.

Dat sprake is van omstandigheden die duiden op integratie in de Nederlandse samenleving is tussen partijen niet in geschil. In geschil is de vraag of sprake is van bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard die maken dat eisers in aanmerking komen voor de gevraagde verblijfsvergunning.

Medische omstandigheden

Eisers hebben zich op het standpunt gesteld dat er bij hen sprake is van ernstige medische problemen, waar ook hun dochter onder lijdt, welke door verweerder ten onrechte niet bij de beoordeling zijn betrokken.

Verweerder heeft desgevraagd ter zitting verklaard dat de medische omstandigheden van eisers niet bij de beoordeling zijn betrokken. Redengevend daarvoor is dat uit het systeem van de wet volgt dat alleen als andere verblijfsvergunningen tot niets leiden, een verblijfsvergunning op grond van artikel 14 van de Vw 2000, in samenhang met artikel 3.4, derde lid, Vb 2000, kan worden verleend. Eisers hebben geen verblijfsvergunning op medische gronden aangevraagd en dat had wel eerst gemoeten, aldus verweerder. Pas in het geval eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning voor het ondergaan van een medische behandeling, worden de medische omstandigheden betrokken bij de beoordeling of eisers in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.4, derde lid, Vb 2000. Verweerder spreekt in dit verband van een restcategorie.

De rechtbank kan de redenering van verweerder niet volgen. Artikel 3.4, derde lid, Vb 2000, geeft de minister de bevoegdheid om een verblijfsvergunning te verlenen onder een andere beperking dan genoemd in het eerste lid van dat artikel. Uit de tekst van het derde lid van artikel 3.4 Vb 2000, noch uit het systeem van de wet volgt dat het – zonder resultaat – doen

Zaaknummer: Awb 10/30019

4

van een aanvraag als genoemd in artikel 3.4, eerste lid, Vb 2000, een voorwaarde is voor het gebruik kunnen maken van de in het derde lid genoemde bevoegdheid van de minister. Naar het oordeel van de rechtbank biedt de achtergrond van verweerders beleid en het beleid zelf, zoals neergelegd in voornoemde brief van 21 februari 2007, evenmin een aanknopingspunt voor het oordeel dat de redenering van verweerder juist is. Uit (de achtergrond van) het beleid volgt immers dat een vreemdeling op grond van schrijnende omstandigheden voor een verblijfsvergunning op voornoemde grond in aanmerking komt, indien naast een langdurig verblijf in Nederland en omstandigheden die duiden op integratie in de Nederlandse samenleving sprake is van bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard, zoals ernstige medische problemen.

Ten aanzien van de medische problemen van eisers komt uit de stukken het volgende naar voren.

Uit het BMA advies van 4 februari 2008 volgt dat eiser klachten heeft van onder meer angst, nachtmerries, slecht slapen, herbeleving aan mishandeling in het land van herkomst, hoofdpijn, drukkend gevoel op de borst en vergeetachtigheid. Hij wordt beheerst door angst voor gedwongen terugkeer. Eiser lijdt aan een posttraumatische stress-stoornis (PTTS). Eiser krijgt medicijnen en hij staat onder medische behandeling. Volgens de arts van het BMA zal het uitblijven van een medische behandeling leiden tot een medische noodsituatie, bijvoorbeeld in de vorm van suicidedreiging. In het land van herkomst zijn voldoende behandelmogelijkheden aanwezig. Verder is de arts van mening dat eiser niet kan reizen, tenzij er vlak voor een reis een beoordeling door een arts plaatsvindt om te bepalen of eiser op dat moment kan reizen en om te beoordelen welke medische begeleiding tijdens de reis noodzakelijk is.

Uit het BMA advies van 29 april 2009 volgt dat eiser nog steeds te kampen heeft met de eerder genoemde klachten en dat hij nog steeds onder medische behandeling staat. Eiser kan wel reizen onder de voorwaarde dat hij zowel vóór, gedurende als direct na de reis de medicatie continueert en de behandeling voortzet. Uit het BMA advies van 15 juli 2009 volgt hetzelfde met dien verstande dat thans is gekeken naar de behandelmogelijkheden in Wit-Rusland.

Uit het BMA advies van 8 maart 2010, opgemaakt ten aanzien van eiser in het kader van de aanvraag om gebruik te maken van de discretionaire bevoegdheid, volgt, kort samengevat, dat sprake is van een verslechtering, dat eiser zich geregeld suïcidaal uit en dat eiser tijdelijk niet kan reizen. Er zou een beoordeling door een arts vooraf moeten plaatsvinden om te beoordelen of eiser op dat moment kan reizen en om te beoordelen welke medische begeleiding tijdens de reis noodzakelijk is. Het lijkt verstandig om het effect van de behandeling af te wachten. Een herbeoordeling over een half jaar is zinvol.

Uit het BMA advies van 18 augustus 2009 ten aanzien van eiseres volgt, kort samengevat, dat zij lijdt aan PTTS en suïcidale gedachten heeft. Eiseres ontvangt behandeling in de vorm van intensieve psychotherapie en medicatie. Uit het laatste BMA advies van 14 maart 2010 ten aanzien van eiseres volgt dat zij weliswaar kan reizen, maar dat enige medische voorzieningen, voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk zijn, namelijk begeleiding door een psychiatrisch verpleegkundige en een zorgvuldige overdracht aan de toekomstige behandelaars op de plaats van bestemming.

Gelet daarop had verweerder naar het oordeel van de rechtbank dienen te beoordelen of bij

Zaaknummer: Awb 10/30019

5

eisers sprake is van ernstige medische problemen zoals omschreven in verweerders beleid (eerste en tweede aandachtstreepje), en bij een bevestigend antwoord op die vraag deze factor(en) bij de beoordeling van de aanvraag behoren te betrekken.

Nu verweerder dat achterwege heeft gelaten, is de rechtbank van oordeel dat reeds hierom het besluit een draagkrachtige motivering mist.

Teneinde verweerder een handvat te geven voor de verdere besluitvorming en met het oog op finale geschilbeslechting als doel van het bestuursprocesrecht, ziet de rechtbank aanleiding om de beroepsgrond van eisers te bespreken dat verweerder ten onrechte de perioden van rechtmatig of quasi-rechtmatig verblijf, niet, althans niet op juiste wijze, bij de beoordeling heeft betrokken en of verweerder asielgerelateerde omstandigheden buiten beschouwing heeft kunnen laten.

Rechtmatig of quasi-rechtmatig verblijf

Voor de vraag of sprake is geweest van rechtmatig of quasi-rechtmatig verblijf, zijn de volgende feiten en omstandigheden van belang.

Eiser heeft op 23 november 2001 een asielaanvraag ingediend. Bij besluit van 6 mei 2002 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van 30 juni 2004 is het daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Eiseres heeft, mede namens eisers' dochter, op 3 augustus 2002 een asielaanvraag ingediend. Bij besluit 14 november 2002 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Het daartegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 7 februari 2003 ongegrond verklaard.

Vervolgens heeft eiser op 3 december 2004 verzocht om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid in verband met schrijnende omstandigheden. Bij schrijven van 7 februari 2007 heeft verweerder eiser in de gelegenheid gesteld zijn aanvraag aan te vullen, waarna verweerder bij besluit van 23 maart 2007 de aanvraag buiten behandeling heeft gesteld.

Op 21 november 2007 heeft eiser een verzoek gedaan om toepassing te geven aan artikel 64 Vw 2000. Bij besluit van 3 november 2009 heeft verweerder het bezwaar voor een tweede keer ongegrond verklaard.

Verder hebben eisers (in deze procedure) op 28 januari 2010 gevraagd gebruik te maken van de bevoegdheid genoemd in artikel 3.4, derde lid, Vb 2000. Bij afzonderlijke besluiten van 8 en 9 april 2010 zijn deze verzoeken niet ingewilligd.

Bij besluit van 10 juni 2010 is ambtshalve aan eiser uitstel van vertrek verleend op grond van artikel 64 Vw 2000 voor de periode van 8 maart 2010 tot 8 september 2010.

Ten aanzien van de vraag of sprake is geweest van rechtmatig of quasi-rechtmatig verblijf, stelt verweerder zich op het standpunt dat eisers enkel in voornoemde periode van 8 maart 2010 tot 8 september 2010 – voor de beoordeling van deze procedure relevant – rechtmatig verblijf hebben gehad. Op de vraag wat onder quasi-rechtmatig verblijf moet worden verstaan en of, gelet op voornoemde procedures, in het geval van eisers sprake is geweest van quasi-rechtmatig verblijf, kon verweerder desgevraagd ter zitting geen antwoord geven. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat het besluit ook op dit punt een draagkrachtige motivering mist.

Zaaknummer: Awb 10/30019

6

Asielgerelateerde gronden

In het kader van de vraag of sprake is van bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard zoals genoemd in voornoemd beleid, is de rechtbank voorts van oordeel dat niet is uitgesloten dat asielgerelateerde omstandigheden worden betrokken bij de beoordeling van de vraag of sprake is van schrijnende omstandigheden.

In dit kader zijn de volgende feiten en omstandigheden van belang.

Uit de asielprocedure van eiser volgt, kort samengevat, dat verweerder het relaas van eiser niet ongeloofwaardig acht, maar dat eiser geen vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verweerder acht derhalve aannemelijk dat eiser een aantal keren is mishandeld door enkele politieagenten. De gemachtigde van verweerder heeft dat ter zitting desgevraagd bevestigd. Volgens verweerder heeft eiser niet met documenten onderbouwd dat de politie naar hem heeft gevraagd.

Uit de stukken in het dossier van eiseres kan worden opgemaakt dat zij in haar asielprocedure een tweetal documenten heeft overgelegd waarmee zij stelt te kunnen aantonen dat eiser is opgeroepen om te verschijnen bij de politie. Verder is van belang de omstandigheid dat eiseres niet in de gelegenheid is gesteld om haar asielmotieven naar voren te brengen, nu haar aanvraag is afgewezen omdat Griekenland verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling daarvan.

De rechtbank stelt vast dat door verweerder niet is bestreden dat eisers in hun land van herkomst problemen hebben ondervonden en dat deze problemen de grondslag vormen voor de huidige medische problemen. Nu verweerder de asielgerelateerde omstandigheden in zoverre niet bij de besluitvorming heeft betrokken, is de rechtbank van oordeel dat het besluit ook op dit punt een draagkrachtige motivering mist.

Conclusie

Gelet op het bestaan van omstandigheden die duiden op integratie in de Nederlandse samenleving en het verblijf van meer dan vijf in Nederland, en in aanmerking genomen hetgeen hiervoor is overwogen, heeft verweerder onvoldoende duidelijk gemaakt waarom de door eisers aangevoerde bijzondere individuele omstandigheden tezamen en in onderlinge samenhang bezien, geen als schrijnend aan te merken situatie opleveren. Het bestreden besluit komt daarom voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met het bepaalde in artikel 7:12, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Het beroep is gegrond.

De rechtbank ziet aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Zaaknummer: Awb 10/30019

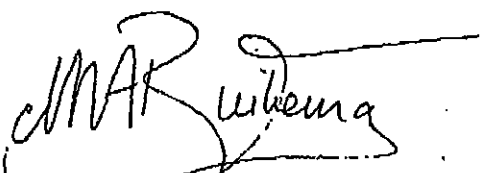
7

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 874,00 onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eisers moet voldoen;
- wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon om het griffierecht ad € 150,00 aan eisers te voldoen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N.A. Vlietstra rechter, bijgestaan door mr. M.A. Buikema, griffier.

Mr. M.A. Buikema

Mr. N.A. Vlietstra

In het openbaar uitgesproken op 25 november 2010.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. De vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen, zijn opgenomen in artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht en artikel 85 van de Vreemdelingenwet 2000.

afschrift verzonden op: 26 NOV 2010.

VOOR AFSCHEIDT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

22. Dec. 2010 14:48

IND PV ZWOLLE

Nr. 2686 P. 4

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 BA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

22 DEC 2010

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD DO:

PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. N.A.P. Trommelen
ambtenaar ten departementa

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevensitzingsplaats Assen
van 25 november 2010
met kenmerk 10/30019

Inzake:

met IND-kenmerken 0111-23-8026 en 0208-03-8001

aan te duiden als verweerders
gemachtigde: mr. S.B. Nohar
advocaat te Lemmer (postbus 50, 8530 AB)

Procesverleggenverordening
Zwolle
Zuiderzeelaan 43-51
8017 JV Zwolle

Postbus 40052
8004 DB Zwolle

H.J. Holstma
Tel 038-888 6428
Fax 038-888 6557/8

1 Inleiding

De Minister voor Immigratie en Asiel (verder: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 25 november 2010, verzonden op 26 november 2010, met kenmerk Awb 10/30019 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 18 augustus 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 28 januari 2010 hebben verweerders aanvragen ingediend om verlening van verblijfsvergunningen regulier - in de bestreden uitspraak, eerste pagina, abusievelijk aangeduid als asiel - als bedoeld in artikel 14 Vw.
- 2.2 Bij beschikkingen van 8 en 9 april 2010 zijn deze aanvragen afgewezen.
- 2.3 De bezwaarschriften van 9 april 2010 zijn ongegrond verklaard bij beschikking van 18 augustus 2010.
- 2.4 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het door verweerders tegen de beschikking van 18 augustus 2010 ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grievens

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de bestreden uitspraak op pagina 3, derde en vierde tekstblok:

"(...) Eisers verblijven derhalve langer dan vijf jaar in Nederland, zodat aan de minimum verblijfsduur is voldaan.

"(...) In geschil is de vraag of sprake is van bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard die maken dat eisers in aanmerking komen voor de gevraagde verblijfsvergunning."

Grief 2

- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de bestreden uitspraak op pagina 3, onderste alinea, doorlopend op pagina 4, eerste alinea:

"De rechtbank kan de redenering van verweerder niet volgen. Artikel 3.4, derde lid, Vb 2000, geeft de minister de bevoegdheid om een verblijfsvergunning te verlenen onder een andere beperking dan genoemd in het eerste lid van dat artikel. Uit de tekst van het derde lid van artikel 3.4 Vb 2000, noch uit het systeem van de wet volgt dat het - zonder resultaat - doen van een aanvraag als genoemd in artikel 3.4, eerste lid, Vb 2000, een voorwaarde is voor het gebruik kunnen maken van de in het derde lid genoemde bevoegdheid van de minister. Naar het oordeel van de rechtbank biedt de achtergrond van verweerders beleid en het beleid zelf, zoals neergelegd in voornoemde brief van 21 februari 2007, evenmin een aanknopingspunt voor het oordeel dat de redenering van verweerder juist is. Uit (de achtergrond van) het beleid volgt immers dat een vreemdeling op grond van schrijnende omstandigheden voor een verblijfsvergunning op voornoemde grond in aanmerking komt, indien naast een langdurig verblijf in Nederland en omstandigheden die duiden op integratie in de Nederlandse samenleving sprake is van bijkomende

Klemmende redenen van humanitaire aard, zoals ernstige medische problemen."

En vervolgens op pagina 4, onderste alinea, doorlopend op pagina 5, eerste twee alinea's:

"Gelet daarop had verweerder naar het oordeel van de rechtbank dienen te beoordelen of bij eisers sprake is van ernstige medische problemen zoals omschreven in verweerders beleid (eerste en tweede aandachtstreepje), en bij een bevestigend antwoord op die vraag deze factor(en) bij de beoordeling van de aanvraag behoren te betrekken.

Nu verweerder dat achterwege heeft gelaten, is de rechtbank van oordeel dat reeds hierom het besluit een draagkrachtige motivering mist."

Grief 3

- 3.3 In de bestreden uitspraak, pagina 5, onderste alinea, overweegt de rechtbank ten onrechte:

"(...) Op de vraag wat onder quasi-rechtmatig verblijf moet worden verstaan en of, gelet op voornoemde procedures, in het geval van eisers sprake is geweest van quasi-rechtmatig verblijf, kan verweerder desgevraagd ter zitting geen antwoord geven. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat het besluit ook op dit punt een draagkrachtige motivering mist."

Grief 4

- 3.4 De vierde grief richt zich tegen de rechtsoverweging in de bestreden uitspraak op pagina 6, vijfde alinea:

"De rechtbank stelt vast dat door verweerder niet is bestreden dat eisers in hun land van herkomst problemen hebben ondervonden en dat deze problemen de grondslag vormen voor de huidige medische problemen. Nu verweerder de asielgerelateerde omstandigheden in zoverre niet bij de besluitvorming heeft betrokken, is de rechtbank van oordeel dat het besluit ook op dit punt een draagkrachtige motivering mist."

- 3.5 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen in de bestreden uitspraak op pagina 6, onderste drie alinea's. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1 Bij brief van 21 februari 2007 aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, 2006-2007, nr. 1131, heeft de (toenmalige) Minister van Justitie aangegeven op welke wijze de zogenoemde 14-1 brieven zullen worden beoordeeld. De zogenoemde 14-1 brieven hebben betrekking op de toezegging van de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken van 14 januari 2003 om in zeer bijzondere gevallen alsnog over te gaan tot verblijfsaanvaarding. Onderhavige procedure heeft geen betrekking op de beoordeling van een zogenoemde 14-1 brief, maar op de beoordeling van aanvragen om verlening van verblijfsvergunningen regulier als bedoeld in artikel 14 Vw op grond van artikel 3.4, derde lid, Vb. Ingevolge artikel 3.4, derde lid, Vb, is de Minister bevoegd om een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14 Vw te verlenen onder een beperking, die niet in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb is geregeld. Met de in onderhavige grief bestreden rechtsoverweging dat wordt voldaan aan de minimum verblijfsduur en dat in geschil is de vraag of sprake is van *bijkomende* klemmende redenen van

humanitaire aard als bedoeld in de brief van 21 februari 2007 heeft de rechtbank dan ook blijk gegeven van de toepassing van een onjuist toetsingskader.

- 4.2 Reeds gelet op het voorgaande is de Minister van mening dat de bestreden uitspraak in rechte niet kan worden gehandhaafd.

Ad grief 2

- 4.3 Met het oordeel in de bestreden uitspraak dat uit artikel 3.4, derde lid, Vb, noch uit het systeem van de wet volgt dat het – zonder resultaat – doen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier onder een beperking als bedoeld in artikel 3.4, eerste lid, Vb een voorwaarde is voor het gebruik kunnen maken van de bevoegdheid als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, Vb geeft de rechtbank blijk van een onjuiste lezing, dan wel onjuiste uitleg van het betreffende artikel en het standpunt van de Minister in dit verband.

- 4.4 Artikel 3.4, derde lid, Vb luidt als volgt:

“Tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van Onze Minister de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Wet noodzakelijk is, kan Onze Minister de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, verlenen onder een andere beperking, dan genoemd in het eerste lid.”

- 4.5 Artikel 3.4, derde lid, Vb, ziet op de bevoegdheid van de minister om in *onvoorziene* gevallen een verblijfsvergunning te verlenen onder een beperking die niet in het Vb is geregeld. Artikel 3.4, derde lid, Vb, ziet dan ook slechts op gevallen waarin de vreemdeling in Nederland wil verblijven op een reguliere grond die nadrukkelijk niet reeds is geregeld en om die reden aanleiding kan vormen voor een afzonderlijke beperking. Van deze bevoegdheid wordt terughoudend gebruik gemaakt. Een beroep op een grond die reeds is opgenomen in artikel 3.4, eerste lid, Vb, kan niet worden aangemerkt als een beroep op een *onvoorzien* geval nu het Vb hierin immers reeds voorziet. De verleningsgronden in artikel 3.4, eerste lid, Vb, bakenen voorts veelal de bevoegdheid af om de verblijfsvergunning onder de in de desbetreffende bepaling genoemde beperking te verlenen. Indien niet wordt voldaan aan deze voorwaarden, kan de vergunning niet onder die beperking en evenmin op grond van artikel 3.4, derde lid, Vb, worden verleend.

Zie ook:

- Nota van Toelichting, srb 2000, 497, p. 92-96 en
- AbRS, 11 februari 2008, 200705465/1, m.n. ro. 2.1.9 (productie 2).

- 4.6 Inzake de verwijzing naar het beleid in de brief van 21 februari 2007 volstaat de Minister met een verwijzing naar de toelichting op de eerste grief.
- 4.7 Mitsdien rechtvaardigt ook de tweede grief vernietiging van de bestreden uitspraak.

Ad grief 3

- 4.8 Ter toelichting op grief 3 verwijst de Minister allereerst naar de toelichting op de eerste grief.

4.9 De Minister acht voorts van belang dat het standpunt in de bestreden beschikking dat sprake is (gewest) van rechtmatig verblijf enkel op grond van het uitstel van vertrek in de periode van 8 maart 2010 tot 8 september 2010 niet is verworpen. Reeds hierom is de Minister van mening dat het gestelde langdurig verblijf, alsmede de daarmee gepaard gaande (omstandigheden die duiden op) integratie hier te lande niet de conclusie rechtvaardigt dat een situatie die noopt tot toepassing van artikel 3.4, derde lid, Vb, is aangetoond.

4.10 De Minister is dan ook van mening dat ook de derde grief de conclusie rechtvaardigt dat de bestreden uitspraak in rechte niet kan worden gehandhaafd.

Ad grief 4

4.11 Ter toelichting op de vierde grief verwijst de Minister allereerst naar de toelichting op de tweede grief.

4.12 Met het oordeel dat door de Minister niet is bestreden dat verweerders in hun land van herkomst problemen hebben ondervonden en dat deze problemen de grondslag vormen voor de huidige medische problemen, miskent de rechtbank voorts dat deze vraag relevantie mist gelet op de zogenoemde waterscheiding tussen de beoordeling van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14 Vw en asiel als bedoeld in artikel 28 Vw.

*Vergelijk:
AbRS, 9 oktober 2009, nr. 200903841/1, m.n. ro 2.1.5 (LJN: BK0481).*

4.13 In dit verband benadrukt de Minister dat in artikel 3.4, derde lid, Vb, expliciet wordt aangegeven dat een verblijfsvergunning op deze grond niet wordt verleend indien het doel van het verblijf in Nederland asielrechtelijk van aard is.

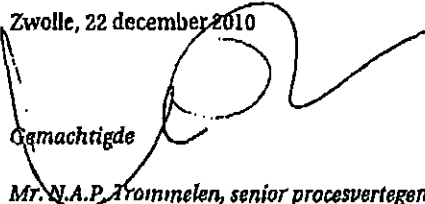
4.14 Mitsdien rechtvaardigt ook de vierde grief de conclusie dat de bestreden uitspraak in rechte geen stand kan houden.

4.15 Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de bestreden uitspraak in rechte niet kan worden gehandhaafd en dat het door verweerders ingediend beroep ongegrond moet worden verklaard.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van de door verweerders tegen het besluit van 18 augustus 2010 ingestelde beroep.

Zwolle, 22 december 2010

Gemachtigde

Mr. N.A.P. Trommelen, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 888 6297
telefax 038 888 6557/6558*